

Що тобі до моєї печалі?
Що тобі до моєї тривоги?
Тихі човни ще стоять на причалі
І вода розбирає пороги
Що тобі до моєї любові?
Що тобі до цієї розлуки?
Якщо на місячному серпові
З'являться знаки й лунають звуки

Я тримався твоєї тиші
Тримався за те, що було зі мною
Але ніжність твоя така невітна
І сніги летять над твоєю зимою
І блукає світло твоїми руками
І твої сновидіння такі примарні
І коли ти спиш, безнадійно зникають
Північні птахи в золотому тумані

Але на всьому буде лежати сніг
І скільки б я не говорив, «Прощай»
Вертатись до тебе – все, що я справді міг
Щоб залишатися довше ніж зазвичай

І коли ти торкаєшся снів устами
І коли в твоїх снах проростає втіха
Темна вода під важкими мостами
Спиняється невагома і тиха
Тому що тобі до останніх трамваїв?
Що тобі до моїх освідчень?
Це для нас із тобою так щемко триває
Цей нічний, безкінечний січень

І хай це тепло зринає і вироста
І як би ти не любила свій перший сніг
Я завжди буду лишати твої міста
Я завжди буду повертатися в них
Але на всьому буде лежати сніг
І скільки б я не говорив, «Прощай»
Вертатись до тебе – все, що я справді міг
Щоб залишатися довше ніж зазвичай

Ніж зазвичай
Ніж зазвичай
Ніж зазвичай
Ніж зазвичай